

• РЕЙНА •

ВЧОРА

Минув майже рік відтоді, як шестеро з них ступили до маєтку Александрійського Товариства, де їм оманливо пообіцяли владу. Усі знання світу під одним дахом. Престижне життя, яке доповнило б привілей володіння найбільшими таємницями Всесвіту.

І все, що від них вимагалось, — це вижити впродовж року до дня їхньої ініціації.

Була в цьому якась єдність (як і весь рік, коли вони вдосконалювалися, мутували та змінювалися), і там, де раніше було шестеро, тепер один. Навіки.

Чи щось таке.

Рейна роззирнулася кімнатою і поставила питання: скільки ж протримається їхня єдність? Імовірно, менш як годину. Енергія в кімнаті вже почала змінюватися, коли Атлас Блейклі, їхній так званий наглядач, тихо ввійшов крізь двері намальованої кімнати, мовчки усіх оглянувши.

Біля Рейни Ніко де Варона, такий же непосидючий, як і завжди, кидав швидкі погляди на Атласа. Позаду них тихо стояв Трістан Кейн. Боковим зором Рейна бачила, що вираз обличчя Паріси Камалі анітрохи не змінився з появою наглядача, а Каллем Нова, який стояв за Парісою, навіть не звернув уваги на прибуття Атласа. Каллем тримався осторонь. Підборіддя хлопця

було злегка припідняте, наче кажучи всім, що його турбували зовсім інші справи.

— Спробуйте уявити, що все, що буде далі, — це гра, — запропонував Далтон Еллері, дослідник в окулярах, який наразі взяв на себе роль консьєржа ініціації.

Він кивнув у бік Атласа, тоді продовжив говорити до п'ятірки. Вони стояли навпроти книжкової шафи, чекаючи, доки Далтон переводив їхню увагу на центр кімнати.

Намальовану кімнату розчистили від меблів, залишивши лише кілька обідніх стільців. П'ять стільців, які розставили неподалік один від одного. Усі спрямовані всередину. Вони утворювали порожнє коло.

Втрата шостого учасника вже не була новиною. Проте й досі відчувалася. Наче давня воєнна травма, яка болить лише тоді, коли про неї згадують. Відсутність галасу Ліббі Роудс та її постійного хвилювання мовчки нависала над п'ятіркою. Безмовно, існуючи лише в обіцянках, які вони дали одне одному. Десь з-під підлоги її відсутність і досі пульсувала.

— Ви зайшли вже так далеко, — продовжив Далтон, ступивши до центру порожнього кола.

— І вас більше ніхто не випробуватиме. Немає більше ні успіху, ні поразки. Однак ми вважаємо етичним повідомити, що хоч під час церемонії вам і не загрожує жодна фізична шкода, проте це все одно не гарантує комфорту. Ви не помрете, — підсумував він. — Але будь-які інші варіанти можливі.

Стоячи біля Рейни, Ніко неспокійно сперся на шафу. Трістан щільніше схрестив руки на грудях, а Паріса кинула погляд на Атласа, який витав біля дверей. Його вираз обличчя був незмінним.

Або ж ні. Може, Рейні й привиділося, але його звичний вираз беземоційної уважності сьогодні був ще більш кам'яним, ніж зазвичай. Застиглим в очікуванні настанов.

— Будь-які інші варіанти можливі? — запитав Трістан, висловивши в порожнечу занепокоєння всіх присутніх.

— Це ніби: ми не помremo, але теоретично можемо прокинутися велетенськими тарганами?

(«Жуками», — пробурмотіла Рейна, проте Каллем її проігнорував.)

— Про такий варіант нам не відомо, — відповів Далтон.

— Але технічно він можливий.

Серед майбутніх ініційованих прокотилася ще одна малопомітна зміна. Ніко, відчувши потенціал для розбрату, кинув погляд на Рейну, перед тим як заговорити.

— Ініціація дає більший доступ, так? І всім ясно, що ми зробили вибір, щоб опинитися тут. — Ніко обережно лавірував словами та спрямовував їх радше на всіх присутніх, ніж на когось одного, проте на мить спинився на Атласі, перш ніж заговорити до Далтона.

— Здається, що на такому моменті чинник залякування вже не надто потрібен, правда?

— Це радше попередження, — відповів Далтон.

— Ще є питання?

Очевидно, що вони були, але Далтон не славився своєю говірливістю. Рейна тишком глянула на Парісу — єдину, яка дізналася б, якби існувало щось підозріле та якби варто було непокоїтися. Паріса здавалася спокійною. Не можна сказати, що Рейна мала звичку психувати, але вона точно не витратить час на страх, якщо цього спершу не зробила Паріса.

— Церемонія ініціації вимагає, щоб ви покинули цей вимір, — продовжив Далтон. — Обмеження вашого переходу вам пояснять.

— То все це буде в наших головах? — буркнув Трістан.

Ніко трохи насупив брови, видаючи хвилювання: відтоді як вони побачили смерть Паріси від рук Каллема, всі — за

винятком лише самої Паріси, що іронічно, — з осторогою ставилися до потенційних телепатичних трюків.

Далтон зупинився.

— Ні, — сказав він. — Але також так, безумовно.

— О, клас, — тихим видихом прошепотів Ніко до Рейни.

— А я вже почав хвилюватися, що він нам нічим не допоможе.

Не встигла Рейна відповісти, як Паріса насторожено сказала:

— А що саме ми маємо робити в астральному вимірі Товариства? І ні — це не дає мені перевагу, — додала вона, відкинувши всі потенційні запитання. — Якщо там є обмеження, то вони діють і на мене, — промовила вона переважно до Рейни, яка точно була не єдиною, хто про це подумав. — Те, що це перебуває в царині моєї спеціалізації, не дає мені жодної суттєвої переваги.

Рейна відвела погляд. «Образлива яка», — послала вона думку Паріси.

Рейна одразу відчула, як постать Паріси напружилась.

Мені не до впадоби звинувачення.

І тебе раптом хвилює моя думка?

Паріса не відповіла.

Від інжиру, що стояв у горщику в протилежному кутку кімнати, долинув неприємний смішок.

Далтон прочистив горло.

— Структура вашої ініціації — це не таємниця...

— Як мило, — пробурмотів Трістан. — Щось нове та інше.

— ... Це лише симуляція, — закінчив Далтон. — Всередині цієї симуляції ви битиметесь із проекцією одного з ваших однокурсників. Вони покажуться не в реальній формі, а такими, якими ви їх бачите.

Він зробив паузу, щоб роздивитися обличчя присутніх. Ті сильно різнилися: від провокативної байдужості (Каллем) до стримуваної суперечності (Ніко). Якщо хтось і відчував занепокоєння,

то показувати цього точно не бажав. Атлас лише підніс руку до підборіддя, щоб почесати його. Дивно було таке підмічати, проте Рейні здалося, що його костюм ще більш сліпучий та чистий, ніж зазвичай. Відпрасований до ідеалу, наче він знав, що хтось за ним спостерігатиме. Або ж це була просто гра світла.

— Це не тест, щоб перевірити, чого ви навчилися, — додав Далтон. — Це взагалі не тест — лише формальність. Упродовж минулого року ви вивчали те, чого ми від вас вимагали. Скоро ви матимете право користуватися архівами самостійно, незалежно від того, куди вестиме шлях ваших досліджень.

Спиною Рейни пробігся легкий, сповнений передчуття холодок.

— Як члени Товариства, ви матимете повне право користуватися усім вмістом архівів та, за бажанням, привносити в них щось своє, аж доки ваш обов'язок перед архівами не буде виконано і ваш термін не скінчиться. Ви заслужили своє місце, проте кожен міст має два боки. Тож пройдіться цим мостом.

Він нізвідки дістав папку, просто вихопив з повітря, наче хтось її туди підкинув.

— Почнемо з молодших, а потім перейдемо до старших. Отже, містер де Варона буде першим.

Далтон кинув погляд на Ніко, який кивнув у відповідь. Ніко завжди хоче йти першим. Такий вже він є: завше стрімголов летить до дії. Якби Ліббі його не врівноважувала, то безрозсудність хлопця так і рвалася б на волю. Ніщо б його не тримало.

Однак рівновагу втратив не лише Ніко. Без Ліббі Роудс усі вони трохи змінилися. Навіть не усвідомлюючи цього, вона стала «але» їхньої колективної свідомості, їхнім моральним компасом. *Але якщо це станеться, але якщо щось піде не так, але якщо хтось постраждає.* Вплив, який викликало її вилучення з організму їхньої групи, був несвідомим та злоякісним, наче та хвороба, яку прогавили, так і не діагностувавши. Звісно, вони могли й далі жити без неї, проте втрата точно стане ще більш

значущою з часом. Повільна внутрішня кровотеча, інтоксикація нирок. Крихітний розрив десь у структурі загалом здорової легені.

Папороть у кутку пробухкала — *тум-тум-тум*. Чути це, звісно, могла лише Рейна, і такий коментар їй аж ніяк не сподобався.

— Гарзд. — Ніко зробив крок у бік Далтона. — Куди мене відправлять?

— Нікуди. Сядьте. — Далтон вказав рукою на п'ять стільців, провівши Ніко до одного з них, того, який стояв десь на дванадцяті годину.

— Усі ви, — уточнив Далтон. — По порядку.

Кожен із них сів. Праворуч від Рейни був Трістан, праворуч від Трістана — Каллем, праворуч від Каллема — Паріса. Ніко ж замикав коло ліворуч від Рейни.

Після того як усі зайняли свої місця, на якусь мить вони одночасно приготувалися до чогось — до чогось, що може звалитися зі стелі чи встати з підлоги. Та нічого не сталося. Рослини в кімнаті гнівалися й позіхали, Атлас присів біля книжкових шаф, так що Рейна не могла його бачити. А Далтон зайняв своє місце за стільцем Ніко, тримаючи в руці папку.

Не маючи змоги всидіти на місці, Ніко спершу зиркнув на Рейну, а тоді кинув погляд позад себе.

— Що саме я маю ро...

— Почнімо, — сказав Далтон.

Голова Ніко впала, наче йому опустили рубильник, доки свідомість витікла з нього. На мить повітря в кімнаті сповнилося напруги — магії, чи життя, чи якоїсь неосяжної есенції самого Ніко.

Від зловісної енергії їхні руки вкрилися сиротами, а волосся по всьому тілу настовбурчилося.

За кілька секунд відчуття невгамовної електрики минуло, змінившись на якийсь згусток, спершу схожий на легенький туман,

а тоді — на хмару, а тоді шпарко, як удар батога, із центру кола піднялася спектральна проекція Ніко. У його сприйнятті решта учасників була прихованою. Він бачив кімнату у звичній її обстановці: стіл біля книжкової шафи, диван навпроти каміна. Він не міг бачити чотирьох однокласників та двох екзаменаторів, доки ті сиділи в колі в центрі кімнати.

У проекції виднівся полудень, сонячне тепло аж лилося із вікон. Фіранки були розсунутими, а погода надворі стояла сонячною, на відміну від дощового літа їхньої похмурої реальності.

Краєм ока Рейна бачила, як Трістан нахилився вперед, скинувши руки між колінами й виказуючи огиду.

— Ми спостерігатимемо за ритуалами одне одного?

— Так, — відповів Далтон, і тієї ж миті астральна проекція Рейни матеріалізувалася навпроти проекції Ніко, який широко всміхався.

— Прекрасно, — сказав Ніко, помахом розчистивши кімнату проекції від меблів.

Як і за всією магією Ніко, за цією було дуже важко слідкувати. Один кліп — і всі меблі вже розставлені по периметру кімнати. Наче вони там завжди були.

Ніко простягнув руку проекції Рейни. Це був стандартний початок магичного спарингу.

Навіть тепер, після року постійних боїв, вони все одно починали кожен спаринг саме так. Крізь напівпрозору завісу проекції Рейна помітила, як Паріса закотила очі.

— Що? — вимогливо запитала Рейна.

Її погляд зустрівся із темним поглядом Паріси.

— Якби я хотіла марнувати час на те, щоб споглядати, як ви двоє поводитесь... наче діти, то давно вже б це зробила.

Але Паріса не встигла закінчити думку, адже Рейна із проекції кинулася вперед. Голова Ніко зіслизнула вбік, коли він вивернувся та завдав прямого удару, перевіряючи дистанцію. Справжня